

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

VED PASTOR
JOHAN HENRIK PETERSENS

JORDEFÆRD
I
HOLMENS KIRKE

DEN 4DE JUNI 1895.

KJØBENHAVN
FORLAGT AF UNIVERSITETSBOGHANDLER G. E. C. GAD
TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE

1895

VED PASTOR

JOHAN HENRIK PETERSENS

JORDEFÆRD

I

HOLMENS KIRKE

DEN 4DE JUNI 1895.

KJØBENHAVN

FORLAGT AF UNIVERSITETSBOGHANDLER G. E. C. GAD

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE

1895

I.

Af **G. Schepelern**,
Holmens Provst.

Naar jeg idag træder frem her ved denne Kiste, da er det ikke min Hensigt at tale om ham, om hvis Støv de Mange have samlet sig, ligesom jeg jo veed, at de samlede sig, naar han forkyndte Ordet fra denne Kirkes Prædikestol. Dels var det nemlig først, da han laa paa det sidste, at jeg blev kaldet til den Stilling, i Kraft af hvilken det er faldet i min Lod at tale ved denne Leilighed, og jeg har derfor ikke af Selvsyn kunnet faae nogen Forestilling om hans Gjerning. Og dels have vore Veie netop i de Aar, da man udvikler sig og modnes til sin Manddomsgjerning og da man staaer i denne Gjerning, været saa vidt adskilte, at det maatte føles som en Skuffelse af dem, der virkelig have kjendt ham, dersom jeg vilde tale, som om jeg havde kjendt ham. Og jeg tør saa meget tryggere lade denne Side af Opgaven ligge, som der

efter mig vil tale en Anden, der har den naturlige Ret og de naturlige Forudsætninger til at tage den op.

Men vel sømmer det sig ved en Præsts Kiste at tale om, hvad en Præst skal være, og derfor minder jeg om Apostelen Jakobs Ord: Mine Brødre, ikke mange af eder blive Lærere, vidende, at vi skulle faae større Ansvar (Jak. 3,1). Apostelen taler ikke om dette Livskald i Modsætning til ethvert andet, som om det skulde give Mennesker en større Værdighed eller Fortjeneste i Guds Øine, thi Gud spørger tilsidst ikke om, hvad et Menneskes Gjerning har været, men hvad Mennesket selv er blevet. Men han stiller dette Livskald ind under Ansvarrets Synspunkt, og da siger han, at hvor stort et Ansvar enhver anden Livsgjerning end kan lægge paa Menneskers Skuldre, saa har dog Ingen saa stort et Ansvar som den, der er bleven en Lærer, en Ordets Forkynder i Menigheden. Og dette følger jo ogsaa af Sagens egen Natur. Thi lad end de Ting være nok saa betydningsfulde, som Andre kan have at tage vare paa, saa er Intet dog saa betydningsfuldt som Menneskers Frelse og Salighed, saa dersom der er noget, der skal kunne fylde et Menneskehjerte med Frygt og Bæven og holde det i bestandig Aarvaagenhed, da maa det være Bevidstheden om at være sat til en Veileder for Andre paa Livets Vei. Men derfor er der heller intet Livskald, i hvilket det saaledes gjælder om at holde Idealets Fane høit og ikke

at sænke Niveauet, som netop i dette. Thi der er et Ord, som ganske vist gjælder alle Kristne, men som dog særlig henvender sig til os Præster, og det lyder saaledes: Dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det da saltes? Det duer til intet andet end at kastes ud og nedtrædes af Mennesker (Mt. 5, 13). Thi, som der er sagt, alt andet i Verden, som ikke længer kan bruges efter sin oprindelige Bestemmelse, det kan dog altid bruges til noget andet. Det Træ, der ikke længer kan bruges i Menneskelivets Tjeneste, det kan dog altid bruges til at varme Ovnene med. Og den Mad, som ikke længer kan bruges til Menneskeføde, den kan dog altid bruges som Gjødning for Jorden. Men en Kristen, og da særlig en Præst, der er bleven som Salt, der har mistet sin Kraft, han duer som Kristen og særlig som Præst betragtet til intet andet end til at kastes ud og nedtrædes af Mennesker.

Og dersom Nogen nu vilde spørge, hvilken Indskrift den Ideales Fane bærer, som en Præst i sit Liv og sin Gjerning aldrig kan holde højt nok, da finder jeg Svaret paa dette Spørgsmaal udtalt i en Begivenhed i vor Herres og Frelsers Liv. Der staaer nemlig fortalt i Johannes Evangeliums 12te Kapitel, at da Jesus var kommen op til Jerusalem paa den sidste Paaskefest, da var der nogle græske Proselyter, som kom til Filippus og sagde: Herre, vi ønske at see Jesus! Nu vel, hvilke nu end disse Grækeres Grunde kan have været til at udtale dette Ønske, saa

har Ønsket, aandelig forstaaet, ialtfald sin fulde Ret. Thi deri skal netop en Præsts hele Opgave samle sig, at Mennesker maa faae Jesus at see. Det skal være Maalet for al hans Forkyndelse af Ordet, baade naar han træder frem i Menighedens Forsamling, og naar han sidder i det stille Kammer, Ansigt til Ansigt med den Enkelte. Altid er det Jesus Kristus, der skal forkyndes, at Mennesker maa faae ham at see, og at jeg ikke tager feil, naar jeg siger dette, derom er Apostelen Paulus det uforkastelige Vidne. Thi naar han skriver til en af sine Menigheder: Jøderne æske Tegn, og Grækerne søge Visdom, men vi prædike den korsfæstede Kristus, som er Jøderne en Forargelse og Grækerne en Daarskab, men dem, som ere kaldte, baade Jøder og Græker, prædike vi Kristus, Guds Kraft og Guds Visdom (1 Kor. 1, 22—24); eller naar han skriver til den samme Menighed: Jeg agtede mig ikke at vide noget iblandt eder uden Jesus Kristus og ham korsfæstet, og mit Ord og min Prædiken var ikke i menneskelig Vidoms overtalende Ord, men i Aands og Krafts Bevisning, at eders Tro ikke skulde være i Menneskers Visdom, men i Guds Kraft (1 Kor. 2, 2—5); eller naar han minder en anden Menighed om den Forkyndelse, han har ført i dens Midte, og da siger, at Jesus Kristus var malet dem for Øine, som korsfæstet iblandt dem (Gal. 3, 1), peger da ikke alt dette i den Retning, jeg nu nylig nævnede? En Præst kan have faaet mange skønne

Gaver. Han kan have faaet Veltalenhedens Gave og Sangens Gave og den vindende Personligheds Gave, og det er Altsammen værd at takke for og at skjønne paa, og det skal Altsammen bruges, thi al Guds Skabning er god, og Intet at forskyde, naar det helliges ved Guds Ord og Bøn, staaer der skrevet (1 Tim. 4, 4. 5). Men alt dette maa aldrig skydes frem i Forgrunden, maa aldrig gjøre Fordring paa at drage Menneskers Opmærksomhed paa sig, men alle menneskelige Gaver, selv de største og herligste, maae aldrig være andet end Tjenere for ham, der er Synderes eneste Frelser, at Mennesker maa faae ham at see i al hans hellige, ubestikkelige Alvor, men da ogsaa i al hans uendelige Naade og Barmhertighed. Ja, dette skal være Maalet for al en Præsts Forkyndelse, saa her det Ord maa opfyldes: Ham bør det at voxer, mig at forringes (Joh. 3, 30); men det samme skal ogsaa være Maalet for hele hans Liv og al hans øvrige Gjerning. Det er Jesus, som skal aabenbares, saa Mennesker ogsaa gennem det skrøbelige Menneske i nogen Maade maae faae ham at see, efter hvad Paulus skriver: Ikke jeg lever, men Kristus lever i mig (Gal. 2, 20). Thi om det end atter her maa siges, at det Ord gjælder alle Kristne: I ere Verdens Lys; den Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules; saa lader da eders Lys skinne for Menneskene (Mt. 5, 14. 16), saa har det dog en ganske særlig Adresse til os

Præster. Og naar det da hedder: Det bør sig en Biskop at være ustraffelig som en Guds Husholder, ikke indtagen af sig selv, ikke vredagtig, ikke hengiven til Vin eller til Trætte eller til slet Vinding, men gjæstfri, elskende det Gode, sindig, retfærdig, hellig, kydsk (Tit. 1, 7. 8); eller naar det hedder paa et andet Sted: Vogter Guds Hjord, som er iblandt eder, og vaager over den, ikke tvungne, men frivillig, ikke for slet Vindings Skyld, men med Redebonhed, ikke som de, der ville herske over Herrens Arv, men som Mønstre for Hjorden (1 Pet. 5, 2. 3), peger det da ikke hen i den Retning, jeg nylig nævnede? Thi det er Altsammen netop paa dette Livsomraade og i dette Livskald Udtrykket for, hvad Apostelen skriver: Det samme Sind være i eder, som var i Kristus Jesus (Phil. 2, 5). Se, det er denne Fordring, en Præst maa stille til sig selv, og skjøndt jeg levende føler, at der ikke er en eneste iblandt os, som ikke maa rødme dybt overfor dette Ideal og slaae sig for sit Bryst og bede Tolderens Bøn: Gud vær mig Synder naadig! saa gjælder det dog om aldrig at sænke Idealets Fane, men altid at holde den i den fulde Høide. Thi dersom Idealet glemmes eller forsømmes, da synker man ned i det Lave.

Men da føier jeg ogsaa til: Det er ikke blot denne Fordring, en Præst maa stille til sig selv, men det er ogsaa denne Fordring, en Menighed maa stille til sin Præst. Jeg mener ikke dermed, at en Menighed ikke skal huske paa, at en Præst

ogsaa er et skrøbeligt Menneske, eller at den skal glemme den apostoliske Formaning: Nøies med det, I have (Hebr. 13, 5). Men dette mener jeg, at en Menighed, hvis den da i nogen Maade vil fortjene dette Navn, skal og maa gjøre de græske Proselyters Ord til sine: Vi ønske at see Jesus! Thi dersom det ikke er dette, den ønsker og kræver, hvad vil den saa? Ja, da vil den maaske nok have lidt religiøs Tankesysselsettelse i ledige Stunder og lidt religiøse Stemninger, som kan sætte Følelserne i Bevægelse; da vil den maaske nok have noget, som kan give Trøst, naar Livets Sorger og Smerter bryde ind, og noget, som kan sætte Smykke paa Livet i dets festlige Tider. Men Kristendom vil den i saa Fald ikke have, thi Kristendom er ikke noget, der gaaer ved Siden af Livet, men er netop Livet selv. Kristendom er netop dette, at see Jesus, saa Hjertet lukker sig op for ham, og da bliver Mennesket til et nyt Menneske med en ny Tankegang, en ny Livsretning og et nyt Livsmaal. Og derfor siger jeg, at en Menighed, som i nogen Maade vil fortjene dette Navn, den maa stille denne Fordring til sin Præst: Vi ønske at see Jesus! Thi hvis ikke, da vil det før eller senere vise sig, at det, der har været bygget med, ikke har været Guld og Sølv og dyrebare Stene, men Træ og Hø og Straa, som Ilden vil fortære (1 Kor. 3, 12 f.). Men mødes Præst og Menighed i dette: Vi ønske at see Jesus! da bliver der under Herrens Velsignelse bygget et

Hus, der er grundfæstet paa Klippen, og som staaer trods alle Storme og Vandfloder.

Saa følger da det største Ansvar, der gives her paa Jorden, med Jesu Kristi Evangelium, baade for den, der forkynder det, og for dem, der høre det. Det tilbyder den største Naade, men med den største Naade følger ogsaa det største Ansvar. Og her ere vi jo nu forsamlede om en Præsts Kiste. Hvad der er udrettet gennem hans Livs Gjerning, det henstille vi til Herren, som skal føre for Lyset det, der er skjult i Mørket, og aabenbare Hjerternes Raad, og da skal hver vederfares sin Lov af Gud (1 Kor. 4, 5). Kun dette veed jeg, at naar vi have gjort alle Ting, som ere os befalede, da maae vi sige: vi ere unyttige Tjenere, thi vi gjorde det, vi vare skyldige at gjøre (Luk. 17, 10). Og kun dette veed jeg, at selv den, der har udrettet de største Ting, maa ende med at sige: Dig alene tilkommer Æren, og mig kun mit Ansigts Blussel! Men idet vi henstille dette til dig, Herre, saa befale vi ham med Legeme og med Sjæl i dine Hænder. Du førte ham tilsidst ad de Veie, som ere tunge for en Menneskefod at træde, og naar du fører et Menneske ad disse Veie, da er det jo ikke, fordi du har ondt i Sinde med ham, men fordi du vil løsne hans Livsrødder fra den nærværende Verden og plante ham i det ubevægelige Rige, som er heroventil. Saa er det vort Haab, at denne din Kjærligheds Hensigt maa være bleven naaet, og at det Evangelium,

som han saa tidt har forkyndt for Andre, maa være blevet hans egen Trøst i hans Dødsstund. Men du, Herre, som er Taalmodighedens og Trøstens Gud (Rom. 15, 5), og som gav ham Taalmodighed til at bære sine Lidelser uden Klage, giv du ogsaa dem, han har ladet tilbage her paa Jorden, Taalmodighed i deres Sorg og Trøst i deres Savn. Og du, som er din Kirkes Hoved og Herre, væk du i flere og flere Menneskehjerter den alvorlige Trang, der giver sig Udtryk i Ønsket om at see dig, og skab og dan du saa ved din Aand Ordets Tjenere, i hvis Hjerter dette Ønske finder en levende Gjenlyd! Amen.

II.

Af **Viggo Petersen**,
Sognepræst i Ringkjøbing.

Vor Gud og Frelser! Du veed, hvilke Tanker Du tænker over os: at det er Tanker til Fred og ikke til Ulykke, at vi derved skulle have en Fremtid og et Haab, ogsaa dér, hvor Fremtiden tykkes os for mørk og Haabet slukt. Men vi svage og bange Menneskebørn trænge saa haardt til, at Du atter og atter ved din Helligaand skal forvise os om, indskrive det dybt i vore Hjerter, at netop saaledes og ikke anderledes ere dine Tanker med os og alle vore Kjære i Livet som i Døden. Og nu bede vi: Send, Herre! din Aand med Fredens og Trøstens Budskab til det Sorgens og Savnets Hjem, hvorfra min kjære Broder er udbaaret, og til alle dem, der i Sandhed sørge ved hans Bortgang, og lad os ogsaa igjennem dette erfare, at alle dine Veie ere Miskundhed og Barmhjertighed for dem, som bevare Pagten med Dig! Amen!

Siden Budskabet om min kjære Broders Død er naaet over til mig og mit Hjem i den lille vestjyske By, hvor Herren har betroet mig at gaa Bud med hans Evangelium under Livets og Dødens Alvor, er der et Ord af den hellige Skrift, en apostolisk Trøst og Formaning, som stadig har staaet for min Tanke, og som jeg derfor ogsaa tror af Herren er lagt mig paa Sinde at gaa Bud med i denne store Forsamling om min afdøde Broders Baare. Og Ordet er Apostelen Paulus's, som han skriver til Menigheden i Rom: Værer glade i Haabet, taalmodige i Trængslen, vedholdende i Bønnen! (Rom. 12, 12). Herren give mig nu sin Aands Kraft til, at jeg midt under den Hjertesorg, som hans Bortgang har bragt hans Hustru og Søn, os hans Søkende og, kan jeg vel sige, mange, mange her i Holmens Menighed og i denne store By, maa faa Naade til derigjennem at tale et Mindeord over min kjære Broder og et Trøstens Ord til alle dem, i hvis Hjerter der nu er Sorg og Savn. Værer glade i Haabet! Men er det dog ikke underligt Ansigt til Ansigt med den bitre Død og det Ødelæggelsens Værk, som efter Guds Raad derigjennem er fuldbyrdet paa En af vore Kjære, at tale om at være glad? Er det ikke Sorgen og Klagen, som her skal have den første og ubestridte Plads? Jo, visselig have vi Aarsag nok baade til at sørge og klage, fordi han, vi elskede, ikke mere er iblandt os, og Kjærligheden maa vel græde, naar den skal sige sit bedste

og dyreste jordiske Eie Farvel. Jesus græd, da han stod ved sin Vens Grav og saa hans Søsken-
des og Venners Taarer, enddog han havde Mag-
ten til at kalde den Døde frem til Liv, Sundhed
og Glæde. Hvor meget mere da vi, de svage og
bange Menneskebørn! Men dog er det Aposte-
lens Ord: Værer glade i Haabet! som jeg gjerne
vil drage frem her ved min kjære Broders Kiste
og fæste Tankerne ved, alle Eders og mine egne.
Thi som jeg har gaaet derhjemme, dvælende ved
min egen Sorg over hans Bortgang og endnu
mere ved hans Hustrus og Søns Sorg som og-
saa ved, hvad de mange maatte føle, i hvis
Hjerter han havde vundet en Plads, da har det
mere og mere klaret sig for mig, at maa vi
end sørge, der er dog ogsaa uendelig meget at
glædes over, at takke og prise Kjærlighedens og
Naadens Gud for, naar vi ret ville besinde os
derpaa. Thi er det ikke en Glæde midt i Sorgen,
at den himmelske Faders Jesus Christus, efter
hvis Raad den svære og lange Sygdoms Prø-
velse var lagt paa hans Skuldre, nu har sagt:
det er nok! Menneskebarn kom tilbage! har friet
ham fra alt Ondt, og som vi fast tro det af
Naade for Christi Skyld har taget hans udløste
Sjæl hjem til sin Fred og evige Kjærlighed? Er
det ikke en Glæde midt i Sorgen, naar vi lade
Tanken gaa tilbage til, hvad Gud forundte ham
at være og virke i sine Leveaar, da at kunne
kjende paa saa mange Maader, at dette Liv har
baaret rige Frugter for ham selv som for mange

Andre, at det, skjøndt under megen menneskelig Skrøbelighed, er blevet et Liv rigt paa Kjærlighed. Ja, rigt paa Kjærlighed i det Hjem hist ovre, hvor han i sine sunde, kraftige Dage med Livsmod og Virkelyst færdedes med sin Hustru og deres eneste Søn, Gud havde ladet dem beholde af deres 6 Børn, og hvor han vel led og stred i sine sidste lange og trange Sygdomsaar, men Dag og Nat var omgivet af sine Nærmestes aldrig svigtende kjærlige Pleie og Opofrelse? Er det ikke Glæde midt i Sorgen, at Naadens Gud, hvem Æren alene tilkommer, lod hans Livsgjerning forunderligt lykkes for ham, hvor han færdedes, og aller mest paa dette Sted, i denne Kirke, hvor saa mange samledes om hans Forkyndelse af Evangeliet, og saa mange søgte ham som deres Præst med Tillid og Kjærlighed og visselig ei heller glemte ham, da han ei mægtede at arbeide mere i den ham saa kjære Gjerning og Menighed? Ja, visselig midt i Sorgen og Savnet er der nok at glædes over og at takke for. Men Apostelen siger jo: Værer glade i Haabet! Thi dette er det Største, det Vigtigste af Alt for os, det Haab, som Apostelen holder frem for os i Jesus Christus, det Haab, hvortil vi ere gjenfødte ved Guds Søns Opstandelse fra de Døde. Min afdøde Broder har jo, som det nu var ham givet, de utallige Gange baaret dette vort store, deilige Christenhaab frem overfor de Sørgende og Grædende, og dog: man kan prædike for Andre og selv gaa fortabt! — vi ere jo

blevne mindede derom i Dag —, men det er min gode Forvisning, at han selv klyngede sig til dette Haab, at hans Gud og Frelser gav ham Naade til at blive rigtig glad og tillidsfuld deri, før han selv maatte lukke sine Øine. Men idet vi dvæle ved dette Haab, saa glider min Tanke videre frem til, hvad Naadens Gud mægter at give os svage og syndige Mennesker, naar vi i Tro og Tillid klynge os dertil, og jeg mindes da Apostelens andet Ord:

Værer taalmodige i Trængslen! »Taalmodighed behøves, naar Tro og Haab de skal ved megen Modgang prøves i denne Jammerdal«. Hvor lyst og lykkeligt i mange Maader min Broders Liv end er henrundet, ogsaa forinden denne sidste store Sygdoms Prøvelse var han forfaren i Livets Modgang og Sorger, mest i disse, som for et Fader- og Moderhjerte høre til de allersværeste. Jeg har som ungt Menneske staaet med ham og hans Hustru ved en yndig lille Piges Dødsleie og sidste svære Strid. Jeg har siden fulgt dem, da to andre søde Børn paa én Gang blev baaret til Graven og et tredie snart fulgte efter. Men jeg har ogsaa set ham bære disse tunge Slag ikke blot med mandigt Mod, men med en Christens Tro og Haab og Vished om Gud Faders Kjærlighed ogsaa i dette. Men nu denne sidste svære Trængsel i den langvarige som han selv saa godt vidste uhelbredelige Sygdom. Han fik Naade til at være taalmodig, stille for Herren. Ja, hvor klagede han ikke lidt, hvor

søgte han ikke at skjule Smerterne for sine Kjæres Skyld, at Byrden ikke skulde blive dem for tung! Men naar han saaledes i stille Taalmod kunde tage alt dette op, da har jeg forstaaet, at dette kun kunde ske for det Haabs og den Tros Skyld, som Gud ved sin Aand og sit Ord havde ladet gro mere og mere op i hans Hjerte, og hvortil ogsaa det Tredie blev knyttet, som Apostelen peger paa i sit Ord:

Vedholdende i Bønnen! Jeg mindes, at da jeg talte med ham efter den store Operation, han ved Guds Bistand og Lægens Kunst var kommet over, og han beskrev mig de Tanker, der maatte røre sig i ham, da han fik Bud om at gaa hjem og beskikke sit Hus, fordi det kunde gjælde Liv og Død, da sagde han: Tro mig, kjære Broder! den Gang lærte jeg, hvad det betyder at kunne bede sit Fadervor i Jesu Navn. Saa blev da Fadervor, som vi synge derom, ham »Klippe og Skjold i Farens Stund, Pant paa Guds Faderligheden!« Ja, Bønnen i Jesu Navn, i Tro og Haab, hvad er det dog for en velsignet Guds Gave i Glæde og i Sorg! Herren give os alle at kjende og bruge den saaledes! Min kjære Broder har havt daglig Brug for den i sin ansvarsfulde Præstegjerning, under sin sidste Trængselstid, lige til den sidste Nat, da han i Svaghed ei mægtede mere at folde sine Hænder, men hans Hustru maatte hjælpe ham dermed. Vedholdende i Bønnen! — lad det være dit Vaaben, min Broders kjære Hustru

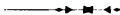
og hjælpe dig til i Haab og i Taalmod at leve din Enkestand, ham foruden, som har elsket dig saa trofast fra Ungdommen af og gjort dig alt det Gode, han vidste. Lad Bønnen styrke og bevare dig, min kjære Brodersøn! under Livets Arbeide og dets Fristelser, nu du skal savne din kjærlige jordiske Faders Raad og Veiledning. Og bliv du ved Guds Naade din Moders trofaste Søn og Støtte. Jeg siger dig her ved din elskede Faders Kiste med den Gjerning for Øie, du vil uddanne dig til: Husk altid det hellige Ord: Dersom Herren ikke bygger Huset, da arbeide de forgjæves, som bygge derpaa! Byg dit Hus paa Klippen, som er Christus, den levende Guds Søn!

Den samme Apostel, som har skrevet det Ord, jeg nu har dvælet ved, siger lige forinden: Værer ikke lunkne i Eders Iver, værer brændende i Aanden! Tjener Herren! Min Broder var Herrens Tjener i omtrent 23 Aar. Nu er han gaaet ind for sin himmelske Herres Dom, o! at han ogsaa maatte gaa ind til den samme Herres Glæde af uforskyldt Naade ved Jesu Christi, Guds Søns Blod! Hans Feil og Mangler vare ikke vanskelige at se, de kom ogsaa stundom frem overfor hans allernærmeste. Han tjente Herren under megen Skrøbelighed; men bagved stod i mangt og meget et varmt, medfølelse Menneskehjerte. Saa vandt han da ogsaa trods Alt mange Venner, ikke mindst i sin Gjerning her i Holmens Menighed. Han havde i sin Tale

og Færd faaet en egen Gave til at gribe og vinde Hjerter, ikke mindst naar han talte til de Sørgende. Jeg tror, at dersom han skulde have valgt et Ord, der kunde lyde over ham i hans Død, da var det blevet, hvad han en Gang skrev paa et Billede af ham selv til min Hustru: Gud vær mig Synder naadig! Han følte sin Synd og vilde leve af Guds Naade. Og naar Døden gjør sit Værk med os, naar al Menneskers Ros og Hæder som ogsaa deres Dadel visner som Blomsterfloret paa vor Kiste, da staar kun dette tilbage: Jeg elendige Menneske! hvo skal fri mig fra dette Dødsens Legeme? Vel den, som da kan svare: Jeg takker Gud ved Jesus Christus, vor Herre! I ham er Gud mig Synder naadig!

Og saa Farvel, min Broder! fra alle os, som elskede dig, fra din Hustru og din Søn, fra dette Hus, som du elskede, fra alle, som har kjendt dig og holdt af dig trods alle Feil og Skrøbeligheder. Men du vor Gud og Frelser! Giv os, at vi maa blive glade i Haabet, taalmodige i Trængslen, vedholdende i Bønnen!

Amen!

Paa Undertegnedes Forlag er udkommet:

TO PRÆDIKENER

AFSKEDSPRÆDIKEN I TRINITATIS
OG
TILTRÆDELSESPRÆDIKEN I HOLMENS KIRKE

PAA 3. OG 4. SØNDAG EFTER PAASKE

AF

G. SCHEPELERN.

Pris: 30 Øre.

G. E. C. GAD,
Universitetsboghandler.